

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Ving-Thors Hammer

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Ving-Thors Hammer", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1838_605_2-txt-root.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Ving-Thors Hammer.

(Fremsagt af Forfatteren).

- ¹ **G**uder gjort med Hænder,
Aand af Støvet skabt,
Det jeg frit bekiender,
Jeg har aldrig havt;
Men hos Manden, i hvis Værker
Liv og Aand har Mindesmærker,
Immer jeg Guds Billed seer
Ei i Marmor men i Leer.
Ei har jeg mig solet
Sydfor Alpefjeld,
Ei paa Kapitolet
Misundt Rom sit Held;
Men at staae blandt dem i Aanden,
49Som med Munden og med Haanden
Storværk øve trindt paa Jord,
Det er Skjaldedrift i Nord,
Og at følge *Nordens* Helte,
Hvor med Kraft de spænde Belte,
Hvor med Glands de vinde Seire,
Det var dobbelt Lyst i *Leire*,
Er og saa i *Axelstad*.
- ² Derfor, trods sit snevre Kammer,
Skjalden tit stod der i Kveld,
Hvor med Thors berømte Hammer
Daglig hugged Dal i Fjeld
Mod og Magne **Mod og Magne* (Mod og Kraft) var, efter en Mythe, Thors Søner, som
skulde arve *Mjølner.*, som den arved
Efter Ragnarokes Gru,
Men ei rød med Blod den farved,
Har med Glands forgyldt den nu!
- ³ 50Lad det Folk, som yndigst brammer,
Stadselig bag Rhin
Kvæde om den Karle-Hammer,
Frankrig kalder sin:
Hammeren fra Oldtids Dage,
Som opveiet blev med Guld,
Men nedsank, til *Gallers* Klage,
Femten Mile under Muld;
Brennus-Kiøllen fra *Lombarte*,
Som stod op med *Bonaparte*,
Knuste Been og Bjerg som Glar,
Borgene som braadne Kar,
Vandt med Lyn og Tordenbrag
Prisen vel i hundred Slag,
Før tilsidst, i Kamp med *Aanden*,
Magtesløs den fløi af Haanden,
Sank i sine gamle Spor
Femten Mile under Jord!
Lad den synke tusind Mile,
51Aldrig meer opstaae!

Derad skal som Piger smile
Nordens Bølger blaa;
Thi vor Hammer, dybt begravet
Med det gamle Heltekuld,
Den stod op med Lyn paa Havet
Og med Glands af sorten Muld!
Ja, for aldrig meer at segne,
Den stod op i vore Egne,
Den fra Fædres Kæmpehøi
Deres Æt ihænde fløi,
Saa mangfoldig, som i Støvet
Storværk er af Aanden øvet;
Thi i Norden Præg af Aanden
Bær selv Kæmpeværk af Haanden,
Vor *Stærkodder* var med Priis
Skjald og Kæmpe skifteviis!
Derfor liflig Nordens Tunge
Kan om Haandens Idræt sjunge,
52Juble trindt om Øresund:
"Storværks Egn med Haand og Mund!"
Derfor og i Skjaldesang
Prud sig op af Graven svang
Ving-Thors mageløse Hammer
Med det gode Ry:
Som den sigter, saa den rammer,
Altid under Sky,
Maa, for Fredens Skyld, tilvisse
Stundum ramme Jettens Isse,
Men er dog med Konsten gjort
Til i Flamme
Vist at ramme
Alt hvad *Aanden* kalder *Stort*,
Saa, ved Konst og Kraftens Ord,
Storværk reiser sig i Nord,
Som den sjunkne Kæmpetro
Stod i *Gladhjem* herlig op!
Ja, da hist bag Alpefjelde,
53Under klangfuldt Hammerslag,
Jason reiste sig med Vælde,
Kæmpehøi paa Seirens Dag,
Da i Kamp paa *Kongedybet*,
Under Kvad om Age-Thor,
Høit sig hæved over Krybet
Vætten fra det gamle Nord,
Spaaende med Tordenstemme
Om Idrætter tusindfold,
Som skal Jetter klart beskæmme,
Straalekrandse *Amløts* Skjold,
Sanke under *Dannebroge*
Seierstegn fra alle Kroge,
Som til Vink om hver Bedrift,
Hist de stod i Billedskrift,
Klynged sig om *Mester*-Haanden,
Som udmærker *Thorvalds* Søn,
Og afbilder Kæmpe-Aanden
Tusindformet, immerskiøn!

4 54Derfor, skiøndt, som Eremiten,
Jeg kun daarlig fra Graniten
Kiender Marmelstenen fiin,
Seer i Rune før i *Sule*
Aandens Præg, som gamle *Thule*
Kaldte Kæmpevætte sin;
Ei desmindre jeg med Glæde
Er et Led af denne Kiæde,
Konstens hjemmegiorte Krands,

Der sig som et Tonebelte
Snoer om alle Nordens Helte,
Og ombølger i sin Glands
Ham, hvis Navn, naar Støvet blunder,
Blive skal vor ny *Vaulunder*,
Vandre saa i *Nordens Skove*,
Vugges saa paa Tidens Vove,
Tone saa i Danevang,
Giennem mange Skjaldes Sang!
Det forkynder denne Aften,
Som bebuder meer endnu:
55 Vei sig bryder Kæmpekraften,
Kommer Fortids Daad ihu,
Vil ei længer, som for længe,
Naar den skaber Skjaldekvad,
Riste *kun* om rørte Strænge
Paa det stumme Flyveblad,
Men i Ordet, som har Vinge,
Og i Røsten, som har Klang,
Over Isserne sig svinge,
Som de gamle Skjaldes Sang,
Trylle frem de svundne Dage
Og hver Ædling med sin Daad,
Som i Fædres Valhald *Brage*,
Brydes kækt med Dødens Braad!
Det har Kæmpeaanden villet
Og indskudt i Skjaldens Barm,
Som vor Konstner har fremstillet
Døden skøn i *Livets Arm* * - Livets og Dødens Genius af *Thorvaldsen* (hos Thiele CLVI.)
seet i det Forhold, som *levende Folk* maae ønske..

- 5 56 Ja, naar, med sit Kvad i Haanden,
Giennemtrængt af Kæmpeaanden,
Skjalden staaer i Frændelag,
Med sin Moders Tungeslag,
Og udtrykker hvad han tænker,
Hvad hans Hjerte kalder sandt;
See, da briste Dødens Lænker,
Der om Tonerne sig vandt,
Som ved Dommedags-Basunen
Dødninger af Grav opstaae,
Kækt sig hæver Tale-Runen,
Svinger sig mod Skyer blaa,
Jubler ud, til Gravens Harme,
Dødens Bod i Livets Arme!

N. F. S. Grundtvig.